

iiiiiii Tenim la satisfacció i l'honor de tenir avui, aquí entre nosaltres, una figura eminent de la intel·lectualitat espanyola, el doctor José Luis López Aranguren. Val a dir que potser em considero una mica culpable de la seva presència aquí. Vaig tenir l'avinentesa de fer-hi coneixença fa alguns mesos a Barcelona, arrel ~~XXXXXXXXXX~~ ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~d'un guardó que li va ser atorgat per la nostra Generalitat. Vam estar parlant, li vaig insinuar la possibilitat de venir a Figueres, em va donar la seva adreça i el número del seu telèfon, ens hem telefonat, ens hem cartejat, els amics de l'Agrupació Atenea hi han establert contacte i aquí el tenim. Doctor Aranguren, benvingut a Figueres.

El fet que aquest home, difusor eminent de cultura, hagués estat desposseït allà pels anys seixanta de la seva càtedra d'Ètica i Sociologia a la Universitat Complutense de Madrid per haver volgut defensar la postura democràtica de les institucions i la societat, no ha estat obstacle perquè hagi continuat exercint el seu magisteri d'una manera constant, persistent i efectiva. La solidaritat amb aquest fet que va fer palesa el catedràtic d'Estètica de la Universitat de Barcelona José María Valverde ve reflectida en aquests termes exactes: "Nulla estética sine ética. Ergo, apaga y vámonos." I Valverde també se'n va anar, després d'haver renunciat a la seva càtedra.

El doctor Aranguren ens ha fet l'honor d'acudir a la nostra ciutat per

oferir-nos, mestre com és en qüestions sociològiques, la seva visió entorn dels possibles fenòmens de canvi o crisi dins de la nostra societat actual. El anys han anat passant per a ell. Però el seu nervi intel·lectual es manté vigent. Per bé que hagi passat la vuitantena amb escreix, Aranguren manté el seu activisme cultural amb la gallardia de sempre i conserva intacta la seva capacitat d'entusiasme i d'orientació pel que fa als fenòmens socials que sotgen el món actual. Tinc la convicció que ell ha entès perfectament tot el que us acabo de dir. I, si ara es decidís a dir-vos quelcom en català, per mi no seria CAP SORPRESA, per bé que entenc que li resulti més fàcil fer-ho en castellà, que és la seva llengua habitual. Us convido a escoltar-lo i li cedeixo de gust l'ús de la paraula.